

Творчий доробок

Філатенко Ольги

студентки 4 курсу
спеціальності «Журналістика»

Війна, кажуть, закладена у природі людини, але ж від неї вмирають людські клітини
Є люди, створена зброя, політика, що автоматично вказує: будуть теракти й війна
Країни сповнені лайна: релігійна, світоглядна, інформаційна, радіаційно-жахлива
війна

Лише душа нагадує: якби людиною був кожен із нас, ми б не втрачали на марні бійки
час...

Допоки існують люди, кипить боротьба, відведений для нас час, згорає не поспіша
Комусь пощастило, а у когось забране життя, втрачена сім'я й розтрошене прекрасне
словосполучення

Ти і я спокійно п'ємо чай із печивом, на жаль, завдяки втраченому сенсу чийогось
буття

Це фатальна історія перебігу людини і її земного життя

Ну, ти там якось за це вже пробач..

Домовились?

Тоді до зустрічі!

Чи може бувай...?

***

*Антитипи
Антисвіти
Анти-ти
Супротивник самоти*

*Антивсесвіти
Антимости
Анти-ти
Супротив суєти*

***

Давай присядемо на кухні
В епізодичні місячні часи
Потеревенимо до ночі
Перетворивши їх в пророчі

Давай присядемо на мить
І час невпинно так біжить
Нехай у серці защемить
Коли вино обох п'янить

Давай напишемо роман
Про наш з тобою талісман
Поринем в океан оман
І там потрапимо в капкан

***

Зникаючи кроками неспішними, вона йшла без плану схематичного.
Зайшла у кав'ярню, хильнула пального і ой, не сказати б баристі чогось дурного.

У цьому вся вона: сором'язлива, відчайдушно смілива і наскрізь проникна.
Сама собі говорила: « Я інопланетянка, людинокваліфакація — неземна.

Вона йшла, щоб зустріти нікого, не забираючи нічого, колекціонувала усе довкола.
Така вона, що просто йшла, історія про дівчину, яка мовчазна.

Розуміла, що тиша говорить і грає, вона віртуозна така.

« Як добре, що настала й для мене пора», — раділа дівчинка.

Вона не чекала автобуса, боялась не заплатити
Точно не чекала тролейбуса, раптом не вийде квиток купити.

Вона боялась усього матеріального і ой, не зачепити б у людині морального
Соромилась вірша не ритмічного, у житті завжди зверталась до звичного

Знала про розподіл людей на пристрасті, вона ж чекала взаємної ніжності
Часом не задовольнялась собою, неприємна звичка не людського живого.

Кидалась надією в різності і відчайдушно вжахалась розбіжності
Вона пам'ятала про грізності, боялась стати на поріг агресивності.

Вона знала про свою розгубленість, зневажала власну загубленість.
Зникаючи кроками неспішними, вона йшла без плану схематичного.
Дівчинка так торкалась вічного, не блукаючи, шукала магічного

***

Яке чарівне нині небо
Дивлюсь і розумію: щось відчувати таки відчайдушно треба
Дивлюсь на нього і виникає ефект плацебо
Безкрайне внутрішнє небо - моя потреба

***

***

Я б розсіяла всі тумани
Щоб загоїти твою душу
І так чесно, відверто й прямо
Запустила б коло самообману

Полетіла б убивча куля, промайнула б прямо у серце
Я б хотіла тебе кохати, та не сьогодні мертве воскресне

***

Yes or no as usual I don't know
I'm like a ball — here and there, playing football & going to strike me out of the front
Always want to score a goal in trying to follow my heart and soul
Who knows, maybe I'm lucky today or tomorrow, or just one day
Maybe my efforts will bring a success
And it'll be my rhythm, obsession, suitable dress

***

Деонтологія — складні слова
Мораль — простіше стань

Зараз — означає не блукай
Завтра — момент втрачено, ти заблукав

Сила — час усвідомленості настав
Слабкість — втрата себе в фантазії уяв

Я — сила, переглянемо: сила — я
Я не Я — втрачена потужність моя

***

В'ю гніздо із ковдри, вже осінь прийшла
Ковдрова надра поглинула й обійняла

Чай наскрізь проникає, теплом тіло омиває
Чашечка ромашки розслабляє, момент і я вже дрімаю

Літери втрачаються, осіння хандра починається
Години минають, здається, осінь когось поглинає

***

Куди ми всі прямуємо точно ніхто не знає і як ми сюди прийшли лише розум гадає
Тож якщо ти губишся серед потоку мінливого - отямся, випий чашку чаю і не тягнись
до неможливого

***

Ти дорослішаєш не в цифрах
Не в вісімнадцять і тридцять, чи коли кістки захрустять
Ти дорослішаєш навіть в дванадцять, коли, здавалось, усі реготять

Ти дорослішаєш поступово, розгрібаючи купу невдач
Виявляється ти у світі просто-напросто спостерігач

Ти дорослішаєш, коли відпускаєш і забувши про гордість, кажеш «пробач»
Ти дорослішаєш, пронизуюючи усвідомленістю власний шлях

Ти дорослішаєш, коли поважаєш, не осуджуєш і приймаєш
Коли оцінюєш не по тому, що мають, а за змістовністю, яка ллється без краю

Ти дорослішаєш, коли за вчинки свої відповідаєш
Коли сам себе не ламаєш, підтримуєш і підіймаєш
Коли словами не розкидаєшся і від любові не відрізаєшся

Ти є ти і ти інших не шукаєш
Ти дорослішаєш, ти це відчуєш, якщо ще не знаєш...

***

A quiet Island

- Why are you IN silence ?
- Listening to the world.
- Why are you SO silent?
- It's a sort of otherworld.
- Why do you like silence?
- Reuniting with no limits soul
- A quiet island.. is it yours?
- Yeah, it's about me, of course

***